

Promluva otce biskupa Vojtěcha Cikrleho 17.8.2005 na XX. světovém setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem

Putujeme ve stopách tří mudrců, kteří hledali největší hodnotu svého života i celého vesmíru a vydali se poklonit Králi králů, jehož znamení viděli na nebeské obloze.

I my jsme doputovali na toto setkání, abychom našli pevný bod svého života, o kterém věříme, že nemůže být v nás, ale že musí být mimo nás. Věříme, že je v Bohu.

Tři mudrci se zaradovali, jak říká Písmo, „radostí velmi velikou“, když se ocitli blízko cíle svého putování, a stejnou radost prožívali všichni, kteří na sebe kdykoliv v proměnách časů vzali útrapy putování a vydali se na cestu hledání Boha, aby jej také přijali za svého krále.

Doufám, že stejnou radost prožijí i mnozí z nás.

Kde dnes ale Krista hledat a jak se mu klanět?

Jedna ne příliš stará legenda, kterou zpracoval Henry van Dyke, vypráví o tom, že tři mudrci měli být vlastně čtyři. Se známou trojicí měl putovat ještě Artaban, mudrc z Ekbatanu.

Artaban prodal dokonce všechn svůj majetek a koupil za něj rubín, safír a perlu, aby jimi uctil Krále králů. Potom se vydal na koni k místu, odkud se měl na společnou pouť vydat s Kašparem, Melicharem a Baltazarem. Čekali na něj deset dní cesty. Jenže kousek před cílem, právě poslední den, našel umírajícího vyhnance, Žida. Rozhodl se, že se o něj postará - donesl mu vodu, dal mu své zásoby jídla a tak se stalo, že kvůli tomu promeškal společný začátek cesty. Na místě setkání našel jen vzkaz tří mudrců, že už nemohli čekat a že se do pouště vydali bez něj. Artaban tedy musel rychle vyměnit koně za velbloudy a vybavit se na cestu pouští. Stálo ho to safír, který střežil jako dar pro Krále králů. Jedinou výhodou pro něj byla slova umírajícího Žida, že Mesiáše má hledat ne v Jeruzalémě, ale v Betlémě.

Do Betléma dorazil o tři dny poději.

Matka malého chlapce, která jej přijala, mu prozradila, že mladá rodina, kterou hledá, odjela ve spěchu do Egypta. Vzápětí vtrhla do Betléma Herodova garda a zabíjela všechny malé chlapce. Artaban podplatil svým rubínem kapitána a zachránil tak před jistou smrtí synka ženy, která mu poradila, kudy dál. Přemýšlel při tom, že pro člověka obětoval to, co bylo určené Bohu.

V Egyptě Artaban pátral po stopách rodiny z Betléma. Dostal se do Alexandrie, kde jej jeden Žid poučil, že podle proroka Izaiáše bude narozený Král králů mužem bolesti a že jej nenajde mezi bohatými a mocnými.

Léta plynula a Artaban stále hledal.

Navštěvoval utlačované, pronásledované, nemocné, trpící, ale stále jej nemohl najít.

Uplynulo tři a třicet let.

Artaban, v té době už kmet s bílými vlasy a vyčerpaný hledáním, se rozhodl ještě jednou vrátit do Jeruzaléma. Už dávno nevěděl, jak dál. Cíl se mu ztratil, i když věděl, že celý život den po dni dělal to nejlepší, co mohl. Ale něco mu říkalo, že tentokrát nebude cesta zbytečná.

Když vstoupil branami do Jeruzaléma, cítil všude kolem zvláštní napětí. Kolemjdoucí mu řekli, že jdou na Golgotu. Mají tam být popraveni dva zločinci a s nimi nějaký Ježíš Nazaretský, který však vykonal mezi lidmi mnoho dobrého.

Artaban najednou věděl, že to je on. Že Ježíš je ten, za kterým se vydal před třiatřiceti lety do Betléma.

Řekl si: „Půjdu a nabídnu za jeho život drahocennou perlu, to nejcennější, co mi zbylo.“ Nedbal na únavu, která ho svírala, a spěchal na místo poprav. V tu chvíli kolem něj vlekla skupina vojáků mladou dívku, aby ji prodali do otroctví za dluhy jejího otce. Dívka se na Artabana obrátila a se slzami prosila: „Zachraň mě...“

Artaban se zachvěl: Je to pokušení?

Ale pak cítil, že stejně jako s umírajícím vyhnancem, stejně jako s matkou v Betlémě, jde i tentokrát o skutek lásky, která má své kořeny v Bohu. A tak vyňal perlu, kterou střežil jako poslední poklad pro Krále, a vložil ji do rukou otrokyni, aby se mohla vykoupit.

Vtom nastalo zemětřesení a Artaban věděl, že Ježíš Nazaretský v tuto chvíli umírá.

V duchu si s bolestí řekl: „Třicet tři let jsem tě hledal, ale nikdy jsem nespatriil tvou tvář a nemohl ti ani prokázat žádnou službu.“

Vtom uslyšel konejšivá slova: „Amen, pravím ti, cokoliv jsi učinil jednomu z těchto nepatrných, mně jsi učinil...“

Artabanovu tvář rozjasnila tichá záře údivu a radosti.

Jeho cesta skončila.

Jeho klenoty byly přijaty.

I čtvrtý z mudrců našel Krále.

Co pro to uděláme dnes my?